

آیا پیری یک بیماری است؟

این حقیقت ساده که پیر شدن - پیری تقویمی - پیشرونده و غیرقابل توقف است، آشکار است ...

این حقیقت ساده که پیر شدن - پیری تقویمی - پیشرونده و غیرقابل توقف است، آشکار است . اما کارشناسانی که در حوزه دانش پیری مطالعه می‌کنند، می‌گویند زمان آن فرا رسیده است که به این فرآیند زیستی نگاهی تازه شود - نگاهی که پیری را به عنوان وضعیتی در نظر می‌گیرد که قابل دستکاری، تغییر دادن و به تاخیر انداختن است. آنها می‌گویند هدف از اتخاذ این رویکرد جدید جستجو برای داروهایی است که به مقابله با بیماری‌های مربوط به پیری بپردازد. دیوید جمز، پیری‌شناس زیستی، که هفته پیش در کنفرانسی در لندن با نام "بازگرداندن ساعت به عقب" گفت: "اگر پیری به عنوان یک بیماری در نظر گرفته شود، چگونگی پاسخ ما به آن تغییر می‌کند. برای مثال، درمان آن وظیفه دکترها خواهد بود." در حال حاضر، دانشمندان و شرکت‌های دارویی که می‌خواهند پژوهش‌هایشان در مورد پیری را به صورت نتایج ملموس درآورند، با ممانعت مقرراتی در اروپا و آمریکا روبه‌رو هستند که تنها مجوز تولید داروهایی را می‌دهد که برای بیماری خاصی ساخته شده‌اند، نه برای وضعیتی عمومی مانند پیری. جمز گفت: "از آنجایی که پیری به عنوان بیماری در نظر گرفته نمی‌شود، کل فرآیند عرضه دارو به بازار را نمی‌توان برای داروهای درمان‌کننده پیری به کار برد. این امر باعث عدم تمایل شرکت‌های داروسازی به ساختن داروهایی برای درمان پیری می‌شود." توانایی انسان‌ها برای زندگی طولانی‌تر به وفور در سراسر دنیا نشان داده شده است. میانگین طول عمر در کشورهای توسعه‌یافته در طول قرن بیستم تا 30 سال افزایش یافته است و کارشناسان انتظار دارند که در طول قرن بیست و یکم همین مقدار افزایش یا بیشتر در میانگین طول عمر رخ دهد. یک بررسی که سال گذشته بوسیله پژوهشگران دانمارکی تخمین زد که بیش از نیمی از نوزادانی از سال 2000 به بعد در کشورهای ثروتمند متولد می‌شوند، آنقدر زندگی خواهند کرد که صدمین سالگرد تولدشان را ببینند. اما با افزایش سن بار بیماری‌های مربوط به سن افزایش می‌یابد. انتظار می‌رود موارد زوال عقل و آلزایمر - بیماری‌های مغزی تحلیل‌برنده مغز - تقریباً هر 20 سال یک بار دو برابر شود تا در سال 2030 به 65 میلیون نفر و تا سال 2050 به بیش از 115 میلیون نفر برسد. انتظار می‌رود دیابت، بیماری قلبی و سرطان، وهزینه درمان آنها در جمعیت‌های سالمند، به طور قابل توجهی در دهه‌های آینده در هم در کشورهای فقیر و هم در کشورهای ثروتمند افزایش یابد. نیر بارزیلایی از کالج پزشکی آلبرت اینشتین در نیویورک می‌گوید که یک راه برای مواجهه با این بار سنگین بیماری‌ها این است که بزرگترین عامل خطر ساز برای همه آنها - یعنی پیری - معطوف شویم. او می‌گوید: "یک چیز است که همه آن را نادیده می‌گیرند. پیری عامل مشترک همه این بیماری‌هاست - و با این وجود ما به سازوکار مشترک برای همه این بیماری‌ها توجه نداریم. ما تنها به بیماری‌های خاص توجه می‌کنیم." بارزیلای و همکارانش و بسیاری از دانشمندان در سراسر جهان برای حل این مشکل در حال بررسی ژن‌های افراد بسیار پیر هستند، و شروع به یافتن سازوکارها یا مسیرهای ژنتیکی کرده‌اند که به این افراد کمک می‌کند از بیماری‌های مانند زوال عقل، سرطان‌ها، بیماری‌های قلبی و سایر بیماری‌های مربوط به پیری در امان بمانند که باعث مرگ دیگر افراد در سنین پایین‌تر می‌شود. دانشمندان معتقدند با یافتن این ژن‌ها که تصور می‌رود طول عمر را معین کنند، ممکن است بتوان اثرات آنها را نه تنها برای افزایش طول عمر بلکه مهمتر از این، برای طولانی کردن دوره سلامتی فرد شبیه‌سازی کرد. آندرو دیلین از موسسه سالک کالیفرنیا و موسسه پزشکی هاروارد هیوز در این باره می‌گوید: "به طور فزاینده‌ای احتمال این امر افزایش می‌یابد که دستکاری دارویی این مسیرها بتوان اساسی را برای پزشکی پیشگیری برای بیماری‌های پیری و خود پیری فراهم آورد." جمز می‌گوید موانع نهادی و عقیدتی در این مسیر قرار دارد - و یک مانع عمده دیدگاه سنتی در این مورد است که پیری یک بیماری نیست، بلکه فرآیندی طبیعی و خوش‌خیم است که نباید در آن مداخله کرد. اما هر سه این کارشناسان می‌گویند، این وضعیت به نفع آنها در حال تغییر است. دیلین می‌گوید اکنون شمار زیادی از متخصصان در مورد سالمندی وجود دارد که بر بزرگترین ناظر قانونی دارویی جهان، سازمان غذا و داروی آمریکا، فشار می‌آورند تا تعریفی دوباره از پیری به عنوان یک بیماری به دست دهد. مجموعه‌های پژوهشی عمده مانند موسسه‌های ملی بهداشت آمریکا و شورای پژوهش پزشکی بریتانیا نیز تحت فشار قرار دارند تا تاکید بیشتر و سرمایه‌گذاری بیشتری - در این مورد انجام دهند که چگونه پیری خطر بیماری‌ها را افزایش می‌دهد. از نظر پیری‌شناسان زیستی، گروهی از دانشمندان که زیست‌شناسی پیری را بررسی می‌کنند، مسئله اصلی قانع کردن افراد در این مورد

است که هدف آنها در شناخت سازوکارهای پیری دیگر افزایش طول عمر نیست، بلکه زندگی سالم‌تر است. دلیل می‌گوید: "دلیل اصلی که ما به بررسی پیری می‌پردازیم در واقع طولانی کردن عمر افراد نیست، بلکه هدف این است که مردم طول عمر سالم‌تری داشته باشند."

از نظر او باید به آموزش دوباره مردم و مقامات بهداشت پرداخت تا پیری زیستی را در این پرتو جدید ببینند. او می‌گوید: "هنگامی که ما در حوزه عمومی هستیم و به مردم می‌گوییم ما در مورد فرآیند پیری بررسی می‌کنیم، اولین چیزی که آنها به فکرش می‌افتند این است که ما می‌خواهیم کاری کنیم که یک آدم صدساله تا 250 سال عمر کند- و اما در واقع هدف ما این نیست."

"هدف ما این است که بتوان در شخص 60 ساله‌ای که مستعد بیماری آلزایمر است، روند این بیماری را به تاخیر انداخت تا او بتواند تا 80 سالگی زندگی کند و نوه‌هایش را هم بشناسد."

رویترز